

Отъ този градъ Ви проводихъ единъ възелъ отъ деветъ пола, а писмо оставихъ да Ви пиша на другия день, защото ни беше казано, че ще престоимъ единъ день, за да си отпочинатъ сълдатитѣ, но по друга заповѣдъ, на другия день, трѣбваше да тръгнемъ за г. Радомиръ, гдѣто днесъ пристигнахме и отъ гдѣто успѣхъ да Ви напиша тѣзи нѣколко редове. До сега не сме имали никакви сблъсквания. Ще ви пиша много, ако ми се удаде нѣкой пътъ свободно врѣме. Отъ какъ сме тръгнали отъ Русчукъ, става вече 30 дня какъ нѣтешествуваме по Балканитѣ, които отдавно сж покрити съ снѣгъ и колко нѣти ни се е дохождало да спимъ: уморени, измокрени, подъ силнитѣ дъждове и Богъ знай още що ни прѣдстои. Сега е минута, сѣкой Българинъ да се покаже, че знай да умрѣ за своето отечество. Ний, българскитѣ юнаци, които носимъ още и почетното име, наречено — солдати, съ натърпение чакаме тѣзи минута. Азъ за сега съмъ ротенъ командиръ, командувамъ 15 рота отъ Дунавские полкъ.“

„Не можихъ, мили Родители, да се не просълза, като виждамъ, че отъ първото ми писмо, не Ви било приятно, ако азъ загина и защо? — За милото си отечество, гдѣто сж живѣли мойтѣ дѣди и прадѣди. Азъ не могъ вече да вѣрвамъ, че не ще Ви бѣде приятно, като отивамъ да умра тамъ, гдѣто трѣбва; моето мѣсто е бойното поле.

Сбогомъ, мили Родители, Братя и Сестри